

ošetřovací útraty dle § 50 zák. čl. XIX z r. 1907 zaplavití. Ze správních spisů vysvítá však, že Barbora D. přijata byla do veř. nemocnice v M. dne 20. října 1920, kdež dne 6. listopadu porodila. Poukázka do nemocnice, již se žal. úřad dovolává, datována jest však dne 5. prosince 1920, tak že na základě ní Barbora D. do nemocnice přijata býti nemohla.

Pokud však žal. úřad opřel svůj výrok o předpis § 50 zák. čl. XIX z r. 1907, jest výrok ten v rozporu se zákonem. Podle stavu spisů činí veř. nemocnice župní v M. nárok na náhradu útrat ošetřovacích, které povstaly z důvodu porodu. Podle § 3 bod e) zák. čl. XXI z r. 1898 nese však útraty za porod nemocenský fond a nikoliv nemocenská pokladna, jež podle § 50 zák. čl. XIX z r. 1907 ošetřovací útraty nahraditi má veř. nemocnici pouze tenkrát, jde-li o nemoc, za kterou nemocenská pokladna poskytnouti jest povinna těmito předpisy jí uložené zákonité dávky, prostý porod však za nemoc ve smyslu zák. se nepovažuje.

Nař. rozhodnutí bylo proto podle § 7 zákona o ss zrušiti pro nezákonnost.

č. 3285.

Nemocenské pojišťování: * Předpokladem povinnosti nemoc. pokladny k náhradě ve smyslu § 8, odst. 3. nemoc. zák. jest, aby člen nemoc. pokladny byl ve veř. nemocnici nejen léčen, nýbrž i ošetřován.

(Nález ze dne 25. února 1924 č. 3136).

Věc: Okresní nemocenská pokladna v Karlíně (adv. Dr. Otto Sommer z Prahy) proti ministerstvu sociální péče o náhradu ošetřovacích útrat.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím z 13. června 1922 vyslovila zsp v Praze na základě § 66 nem. zák. z 30. března 1888 č. 33 ř. z. ve sporu všeob. veř. nemocnice v J. s okr. nemocenskou pokladnou v K., že pokladna tato jest dle § 8, odst. 3 nem. zák. povinna nahraditi útraty vzešlé ošetřováním člena svého Františky T. v této nemocnici od 17. června do 1. července 1921 za 15 dnů částkou 241 K.

Odvolání okr. nem. pokladny v K. min. soc. péče rozhodnutím ze 4. září 1922 nevyhovělo z důvodů rozhodnutí prvního.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

§ 8 zák. o nemoc. pojištění připouští, aby onemocnělému členu nem. pokladny místo bezplatného lékařského ošetřování, potřebných léčiv a nemocenského, na něž má nárok podle § 6, poskytnuto bylo na útraty nemoc. pokladny bezplatné léčení a ošetřování v nemocnici podle poslední třídy, a ukládá proto v odst. 3. nem. pokladně povinnost nahraditi veř. nemocnici náklad za léčení a ošetřování podle poslední třídy do 4 neděl. Co jest rozuměti léčením a ošetřováním ve veř. nemocnici, vykládá blíže zák. ze dne 5. března 1888 č. 19 z. z. pro Čechy v § 4, podle něhož veř. nemocnice poskytují přijatým nemocným jednak

přiměřenou pomoc lékařskou s léky, jednak lože a pobyt v místnosti zařízené tak, aby vyhovovala potřebám nemocných, dále stravu, dohled a obsluhu, a v případě úmrtí pohřeb.

Nárok veř. nemocnice v J. vznesený na stěžující si pokladnu opřen byl o tvrzení, že František T. byl do nemocničního ošetřování přijat dne 17. června a propuštěn dne 1. července 1921. Tím veř. nemocnice v J. nemohla mítni nic jiného, nežli že poskytovala Františku T. po 15 dní to, zač jí cit. zem. zák. a § 8. zák. o nemoc. pojišťování přiznává právo žádati poplatek.

Okr. nem. pokladna v K. však během správního řízení popírala, že by Františku T. bylo poskytnuto v nemocnici ošetřování a léčení v naznačeném obsahu slova; tvrdíc, že v nemocnici opatrován nebyl, nýbrž že se stravoval ve svém domově a do nemocnice pouze docházel k ambulatornímu léčení. Správnost tohoto tvrzení připustila podle spisů i správa veř. nemocnice v J. v přípisu na zsp-ou z — («jmenovaný v nemocnici neležel, nýbrž pouze k převazům docházel»), a v přípisu z —, že T. v nemocnici stravován nebyl.

Za tohoto stavu věci sluší míti za prokázáno, že T-ovi se dostalo ve veř. nemocnici v J. pouze lékařské pomoci, nikoli však i opatření (lože a pobytu, stravy a obsluhy).

Je-li tomu tak, pak nelze důvodně tvrditi, že by byl T. býval v nemocnici ošetřován a není splněn předpoklad § 8, odst. 3 nemoc. zák., který váže náhradní povinnost nem. pokladny na podmínku, že člen její byl ve veř. nemocnici nejen léčen, nýbrž i ošetřován.

Okolnost, že člen nem. pokladny byl do nemocnice zapsán a veden v evidenci jako pacient na celé zaopatření, nemůže ještě sama o sobě býti dostatečným podkladem pro nárok nemocnice na náhradu ošetřovacích nákladů, poněvadž nárok tento jí přísluší dle § 5 zák. z 5. března 1888 č. 19 z. z. čes. pouze za skutečné léčení a ošetřování.

Že by však T. byl požíval třebas jen částečného ošetřování v nemocnici v době od 17. června do 1. července 1921, není obsahem spisů doloženo.

Vzhledem k těmto úvahám bylo nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss zrušiti pro nezákonnost.

Č. 3286.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Odvolá-li se strana v přiznání, domáhajíc se výhod ve smyslu § 16, odst. 2 dávk. řádu z 23. září 1920 č. 545 Sb., na důkaz úředním dotazem u obecního úřadu o okolnostech v přiznání uváděných, nemůže úřad důkaz ten pomítnouti z důvodu, že strana okolností těch již v přiznání hodnověrně neprokázala.

(Nález ze dne 25. února 1924 č. 3314).

Věc: Edmund a Anna B. v H. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadu řízení.